

The Power of the *Mitsvot*

Sefat Emet, pekkudey

אמרו חז"ל דבר שה' בכלל ויצא מן הכלל ללמד על הכלל כולו יצא. ובני ישראל יצאו מן הכלל. וגם בבני ישראל עצמם יש צדיקים גדולים שבאו ללמד על הכלל כולו. וכמו כן שבת יצא מכלל הזמן ללמד על הזמן כולו. וכמו כן משכן ובית המקדש ללמד על כל המקומות כנ"ל:

The sages said: "Everything that departs from the general rule, departs in order to teach us something about the entire principle." The Children of Israel are singled out from the general [community of humanity]. Even within Israel there are great and righteous people, who teach us something about the community as a whole. So too Shabbat departed from the general rules of time to teach us something about time as a whole, and so it is with the Tabernacle and the Temple. They teach us something about all places.

Sefat Emet, toledot

אא"ז מו"ר ז"ל הגיד בענין הבארות שחפרו אבותינו להסיר החיצוניות למצוא הארה הגנוזה. שבכל מקום יש נקודה פנימיות. ורחובות הוא בח' שבת קודש. שבימות החול עשק ושטנה כו'. ובימי המעשה זה עצמו הבאר מה שמבטלין רצון עצמו ותאות יצה"ר להכניע הכל להש"י. ויש עלי' בש"ק אח"כ. ובש"ק עצמו הבאר למצוא השגות קדושות וכ' סתמום פלשתים כו' וישב ויחפור כו'. בוודאי כן בכל איש ישראל שמקודם נוטל עצמו לעבודת הש"י ע"י אהבה וחשק להתדבק בהקב"ה. והוא בח' אברהם אוהבי. ואח"כ נסתם זה הבאר ע"י אהבות גשמיות שמתערבין באדם. והתיקון ע"י בח' יצחק והוא יראת שמים כמ"ש בספרים הקדושים שהסימן לאהבה אמיתית שנולד ממנו יראה. וז"ש אברהם הוליד את יצחק. וכ' בזוה"ק כי עתה המצות שיש לכל איש ישראל בכל יום ציצית תפילין הם כדמיון הבארות ע"ש. והיינו שנתן הקב"ה חיות הקדושה בכל מעשה גשמי ע"י המצות שאין לך דבר שאין בו מצוה. אף בממון צדקה כו'. ועי"ז נוכל למצוא הארה הגנוזה גם במעשים גשמיים. כי באמת ע"י יגיעה יוכל כ"א למצוא האמת בכל מקום. כדאיתא במדרש המשל למלך שעשה מקומות טמונים ומרדו בו בני המדינה והחביאו שם ואמר המלך אנכי עשיתי מקומות הללו כו'. וכן בכל דבר גשמי עיקר החיות רק מהש"י והוא עשה כל המטמוניות הללו. ממילא יוכל כ"א להשיג האמת גם שם. וזה ענין הבארות כנ"ל:

My grandfather and teacher [R. Yitshak Meir of Ger] explained that the message of the wells dug by the patriarchs is [that we must] turn aside the external and find the hidden illumination within; there is a point of inwardness in all places ... And now the commandments that each person of Israel have, for every day we wear *tsitsit*, *tefillin*, they are like the wells. The blessed Holy One infused all physical deeds with holiness through the commandments, for there is nothing in the world that is not connected to a *mitsvah*. Even money has *tsedakah*, and so forth. Through them we can find the hidden illumination even in physical deeds. Through effort every person can find truth in every place.

The Embrace of Change and Creativity

Degel Mahaneh Efrayim (Bereshit)

זה ספר תולדות אדם (בראשית ה:א). ונקדים מה שאמרתי על הפסוק **ואת שעיר החטאת דרוש דרוש** וגו' (ויקרא י:טז). ואיתא במסורת **דרוש דרוש** כאן חצי אותיות שבתורה (קידושין ל:א), וצריך להבין זה מה בא לרמז בזה שכאן הן מנין חצי אותיות שבתורה.

ויש לפרש כי ידוע תורה שבכתב ותורה שבעל פה הכל אחד ואין אחד נפרד מחבירו כלל, כי אי אפשר לזה בלא זה, דהיינו התורה שבכתב מתגלה צפונותיה על ידי תורה שבעל פה, ותורה שבכתב

בלא תורה שבעל פה אינו תורה שלימה. והוא רק כמו חצי ספר עד שבאו חז"ל ודרשו התורה וגילו דברים הסתומים ופעמים הם עוקרין דבר מן התורה, והיינו בענין מלקות שכתוב בתורה ארבעים ובאו רבנן ובצרו חדא (מכות כב:ב) והכל על ידי הופעת רוח קדשם שהופיע עליהם והיה כח בידם לעשות זה. נמצא תלוי שלימות תורה שבכתב בתורה שבעל פה....

וזה יש לפרש שבא הרמז **דרוש דרש** הם חצי אותיות שבתורה, היינו עד שדרשוה חז"ל אינה נקראת התורה שלימה רק חצי ובדרושי מאמרי חז"ל נשלם התורה להיות נקרא ספר שלם. וכן בכל דור ודורשו הם משלימין התורה כי התורה נדרשת בכל דור ודור לפי מה שצריך לאותו דור ולפי שורש נשמתן של אותו הדור כך ה' יתברך מאיר עיני חכמי הדור ההוא בתורתו הקדושה והכופר בזה גם כן כאילו כופר בתורה חס ושלום, וכן ראיתי בספר הקדוש (עיין בפרשת וארא בשם ספר ברית מנוחה) ששם המפורש היו משתמשין בו בכל דור כל אחד לפי דורו ולפי שורש נשמתו וכן כל התורה כולה שהוא שמותיו של הקב"ה...

“This is the book of the descendants of man” (Gen. 5:1). Let us begin with what I have said about the verse “Moses diligently sought out the goat for the sin-offering” (Lev. 10:16). Tradition notes that these words, ‘diligently sought’ (*darosh darash*) are the midpoint in a letter count of the Torah (b. Kiddushin 30a). One needs to understand what is meant by this, what difference it makes.

In my humble opinion, [it is as follows]: We know that the written and oral Torahs are all one, that neither can be separated from the other. Neither is indeed possible without the other, since the written Torah reveals its secrets through the oral interpretation. The written Torah without the oral Torah is incomplete. It was like half a book until the Sages came and interpreted Torah, lighting up our eyes and revealing its hidden secrets. Sometimes they would uproot something from the Torah, as is the case with regard to [punishment by] lashes. The Torah says: “He shall be stricken forty times” (Deut. 25:3), but the Sages reduced it by one (b. Makkot 22b). They did all this by the light of their holy spirit, because the blessed Lord was manifest upon them. [This enabled them] to see the root of everything written in the Torah in its true state, empowering them to do this. The wholeness of the written Torah is thus dependent upon the oral...

This is true of each generation and its interpreters. They make the Torah complete. Torah is interpreted in each generation according to what that generation needs. God enlightens the eyes of each generation's sages [to interpret] His holy Torah in accord with the soul-root of that generation. One who denies this is like one who denies Torah, God forbid... for the entire Torah is composed of the blessed One's names.

Attention to Personal Situation

Liklutim Yekarim (no. 23 and no. 11)

כג

לפעמים מטעה היצר הרע לאדם, ואמר לו שעבר עבירה גדולה אף על פי שאינה אלא חומרא בעלמא, או שאינה עבירה כלל, וכוונתו כדי שיהא האדם בעצבות מכח זה, ויבוטל בעצבותו מעבודת הבורא יתברך.

וצריך האדם להבין הרמאות הזה, ויאמר להיצר הרע איני משגיח על החומרא שאתה אומר לי, שכוונתך לבטלני מעבודת הבורא יתברך, ושקר אתה דובר, וגם אם הוא באמת קצת חטא, יותר יהיה נחת לבוראי שלא אשגיח על החומרא שאתה אומר לי לגרום לי עצבות בעבודתו, אדרכה אעבוד אותו בשמחה, כי זהו כלל גדול כי אין כוונתי בעבודה לצורך עצמי, רק לעשות נחת רוח לפניו יתברך, ואם כן אף שלא אשגיח על החומרא שאתה אומר, לא יקפיד הבורא

עלי, כי כל עיקר מה שאיני משגיח הוא שלא אכטל מעבודתו יתברך, ואיך
אכטל מעבודתו אפילו רגע אחד.
וזוהו כלל גדול בעבודת הבורא שיוהר מעצבות כל מה שיוכל.

Sometimes the Evil Inclination will come to you, claiming that you have done a great sin, even though it was nothing more than a stringency, or no a transgression at all. Its intention in this is to cast you into despair, for in your sadness you will stop serving the blessed Creator.

You must understand this ruse, and say to the Evil Inclination: “I will pay not mind to this stringency that you are suggesting to me! Your purpose is only to stop me from serving God. You speak lies, and even if there truly is a smidgeon of sin, it will bring greater pleasure to my Creator for me not to pay any mind to this stringency and fall into sadness in my worship. On the contrary, I will serve God with joy! This is a great principle. My intent is not to worship myself, but to bring pleasure to God.

יא

כיון שהוא מוסר כל מחשבותיו להבורא ית', שהוא ית' ישלח
לו במחשבותיו מה שהוא צריך לעשות, כמו שכתוב (תהלים נה כג) השלך
על ה' יהבך, והוא רוצה וחושק ומתאוה לאיזה דבר חסידות, מסתמא הוא צריך
לאותו דבר, והשי"ת שלח לו אותה המחשבה.

“When you devote your mind to the blessed Creator, God will send you thoughts regarding what you must do, as it says, “Cast your burden upon God, [and He will sustain you]” (Psalms 55:23). If you truly want, desire and long [to perform] some pious practice (*davar basidut*), presumably it must be necessary—for God has delivered it into your thoughts.”

A PaRDeS of Halakhab

- Peshat* This stratum represents our first and most basic encounter with the *halakhab*: the text, the embodied practice it signifies and the specific details governing its performance. We acknowledge the defined contours of what is understood as being forbidden, and what is permitted, noting that the *halakhab* speaks through a multitude of particularities. We are cognizant of the *shi'ur*, or definitional measurements of each *mitsvah* or *halakhab*, and we seek to know the scope and contours of the sacred deed. All subsequent interpretation begins with mindfulness of the specific features of each *halakhab* and conscious attentiveness to its details.
- Derash* Here we begin to seek out the relationship between this specific *halakhab* and the wealth of symbols present in the mythic imagination of Judaism. These associations may be drawn in light of conceptual affinity, linguistic similarity, or shared origins in a single biblical verse or text. Instead of seeing a *halakhab* or a *mitsvah* as an isolated unit of specifics, we engage with it now as a single thread in the exquisite web of theological symbols and rituals that guide and galvanize our religious lives.
- Remez* In the world of *remez* we begin to ask ourselves deeper questions of meaning. What are the ultimate human, existential, religious and moral issues to which this *halakhab* gestures? What is the value, the ethical teaching or the theological notion to which this *mitsvah* commands our attention? In this realm our exegesis

will become increasingly personal and individual. *Remez* cannot be the same for the different people as they gaze into the texts of our tradition, since this type of interpretation emerges precisely in the “white space” that exists in the encounter between the reader and the text. New and deeply personal exegesis emerges in light of the singularity of each individual’s life, but also because of how the Jewish tradition as a whole has shaped their spiritual and ethical character. The sources of our tradition have, in a way, escorted and taught us to gaze at the canon through their eyes.

Sod The constant journey, toward ever deeper foci of contemplation, undertaken over the course of many years, leads the seeker or scholar into the very realm of the ineffable. This experience that is unsayable, at least in its full complexity and profundity, for the boundaries of the self and the individual spirit melt away before the awesome power of the Divine. Here we encounter the heart, the innermost essence of the *halakhab*, a confrontation that leads beyond all specifics, indeed beyond all language. This moment of reaching the divine Presence within the very heart of the text or the core of the sacred praxis is the goal of the interior journey. This vitality is the commanding divine Voice, the fragment of the Word uttered on Sinai that reverberates through all elements of *halakhab*. By stepping into the level of *sod*, entering the life-breath that animates sacred deeds, we come to relive the moment of Revelation, being commanded once more but with greater immediacy, empowerment, and illumination.

The Role Model and Teacher

Yismah Yisra'el (va-yiggash)

דברי מרן הקדוש מוהר"י זצלה"ה מווארקא על הברייתא "כל השונה הלכות בכל יום [מובטח לו שהוא בן העולם הבא]" (נדה עג ע"א), ופירש הוא זצלה"ה שמי שזכה לתורה ודבוק בהשי"ת אינו עושה שום תנועה קלה בשום אבר בלתי לד' לבדו, וכל מה שעושה נקרא הלכה שהולך בדרכי השי"ת, וזה היא הפירוש "כל השונה הלכות בכל יום" - היינו מה שהוא עושה בכל היום כולו הוא רק הלכות ועליו הכתוב אומר "הליכות עולם לו" (חבקוק ג:ו) שכל העולם לא בנרא אלא לצוות לזה (ברכות ו) והוא עושה במעשיו נחת רוח לקב"ה ושכינתיה, ואם אדם זוכה להיות במדרגה כזו להיות כל מעשיו ותנועותיו ורגשותיו רק לשם ד' לא לשום צורך אחר הרי הוא דבוק בתורה תמיד, כי כל מעשיו המה תורת ה' שזה הוא תכלית המכוון מהתורה להיות דבוק בהשי"ת, וכל תרי"ג מצות הם עיטין לבא למדרגה הזו (ואמר על הה"צ הקדוש מורנו הרב דוד מלעלוב זצלה"ה זי"ע שהוא שונה הלכות בכל היום כולו).

אכן דרך כזה הוא קשה מאוד מאוד שצריך להיות קולע אל השערה ולא יחטא היינו שלא יחסר ויקלקל שום דבר אפילו תנועה קלה, כמו ההולך על החבל שהוא קשור למעלה ותחתיו היס סוער שצריך לשמור ולכוון כל דעתו שלא ינטה א"ע לאחד מן הצדדין שאם ינטה א"ע לאחד מן הצדדין אף כחוט השערה יפול לתוך היס. כן צריך האיש הצדיק הזה הדבוק באמת נכון לשמור א"ע מכל דבר קטן שבקטנים שלא יקלקל חלילה.

וזה הוא הפי' בגמרא הנ"ל המהלך בדרך ואין עמו לוי' יעסוק בתורה, היינו מי שדבוק בהשי"ת כנ"ל יש לו שמירה כי כל מעשיו המה תורת ד' וכנ"ל, אולם מי שאין לו לוי' שחסר לו הדביקות בהשי"ת כנ"ל ולוי' הוא מלשון הפעם ילוה אישי כו' (ויצא) שאין לו מדריגות דבוק בדביקות גמור זכו וכל הדרכים המה בחזקת סכנה, יעסוק ויתחזק בתורה ותורה מגינה ומצלה.

Rabbi Yitshak of Vurke explained the Talmudic teaching, “Anyone who studies laws (*halakhot*) each day will earn a place in the World to Come” (b. Niddah 73a), as follows: this refers to a person who has attained the Torah (*zakhab ba-Torah*) and is connected to the blessed One. He does nothing lightly, not even moving one of his limbs, for all of his actions are performed for the sake of God. Everything that he does is called *halakhab*, for he walks in the path of the One (*holekh be-darkei ha-shem*). This is the meaning of the sages’ teaching, “Anyone who studies *ba-*

lakhot each day...”—each of this person’s deeds throughout the entire day is *halakhab*. This is the meaning of the verse, “worldly ways (*halikhot olam*) are his” (Hab. 3:6)—the entire world (*olam*) was created for the sake of people like this, for they bring great pleasure to the blessed Holy One and His *shekhinah*.

If one achieves this level, in which all of his deeds, actions, and feelings are devoted to God alone and not undertaken for any ulterior reason, he will always be connected to the Torah. All of his actions are God’s Torah. The ultimate goal of Torah is to become connected to God, and the six hundred and thirteen commandments are prescriptions for achieving this rung..

But this type of path is extremely difficult. He must keep his eyes trained on the target and never miss. None of his actions should seem trivial. It is as if he is ascending a rope above a stormy sea. He must take care and focus all of his attention not to lean to one side or the other. If he inclines even a hairsbreadth, he will plunge into the sea.